

De Saamwerker

Orgaan van de bond
van Christelijke
Gereformeerde
Mannenverenigingen
in Nederland

81ste jaargang
september 2024

Mannenbond
CGK

3

PAGINA IN DIT NUMMER:

- 2 Van de voorzitter
- 3 Meditatie Een ding heb ik van de Heere begeerd
- 5 Bijbelstudie Hooglied 1
- 9 Bijbelstudie Gelijkenissen in Lukas (4)
- 13 Nieuws uit Veenendaal
- 14 De hel en Gods liefde deel 1
- 17 Boekbespreking
- 17 Themadagen 2024
- 18 Een vaste burcht is onze God - Lutherlied

Colofon

Uitgave van de Bond van Christelijke Gereformeerde Mannenverenigingen in Nederland

Internet: www.mannenbond-cgk.nl

Verschijnt 4x per jaar

Volgende uitgave D.V. december

Commissie van redactie

A. Kok, Veenendaal

ds. C.J. Droger, Vlaardingen

Redactieadres

A. Kok

Regentesselaan 66

3905 GX Veenendaal

telefoon: 0318-529646

akok@kliksafe.nl

Secretariaat

A. Kok

Regentesselaan 66

3905 GX Veenendaal

telefoon 0318-529646

e-mail: administratie@mannenbond-cgk.nl

(voor boekrecensies, ledenadministratie e.d.)

Abonnement

Leden € 20,- per jaar

Niet-leden € 25,- per jaar

Losse nummers € 7,50 per exemplaar

Postgiro NL23INGB0000992401 t.n.v.

Bond van Chr. Geref. M.V. te Veenendaal

© Bond van Christelijke Gereformeerde Mannenverenigingen
in Nederland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of uitgezonden, hetzij elektronisch, mechanisch door middel van fotokopie, microfilm, opname of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende op het auteursrecht.

Van de voorzitter

Onze kerken verkeren in zwaar weer. Er zijn al eerder tijden geweest waarin het voortbestaan van ons kerkverband aan een zijden draad heeft gehangen. Er is echter nog nooit een tijd geweest waarin het er zó om spant. Het vervult ons met zorg, verslagenheid en verdriet. In zo'n tijd gaan we over enkele weken het plaatselijk gemeentelijk leven weer opstarten. Je zou bijna de moed verliezen om weer van start te gaan. Heeft het allemaal nog wel zin? Vallen onze kerken straks niet uit elkaar? Zal er ook een scheur dwars door de mannenverenigingen gaan lopen? De uitspraak is niet van Luther, maar stellig wel in zijn geest: 'Als de Heere Jezus morgen zou terugkomen, zou ik vandaag nog een appelboompje planten'. In die geest zullen we binnenkort van start gaan. We gaan onze verenigingsavonden weer houden en de onderwerpen met elkaar bespreken. We gaan naar elkaar luisteren en samen naar het Woord van God. We gaan de avonden in het gebed aan de HEERE opdragen en nemen dan gelijk de grote nood van onze kerken mee. En dan? Dan zullen we ervaren dat de HEERE in ons midden is. Dat Hij ons leidt en troost door Zijn Geest. Dat we elkaar kunnen bemoedigen met de bemoediging die we eerst zelf hebben ontvangen. Misschien krijgen we terplekke de woorden in de mond gelegd die we moeten spreken. Hoe ik dat zo zeker weet? Eenvoudigweg omdat de HEERE dat heeft beloofd in Zijn Woord. Daar klem en klamp ik mij aan vast met heel mijn hebben en houwen. U óók?

Een liefdevolle groet, broeders!
Ds. C.J. Droger

Eén ding heb ik van de HEERE begeerd

Ds. L.A. den Butter

Eén ding heb ik van de HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de liefelijkheid des HEEREN te aanschouwen. (Psalm 27: 4)

Wat is uw grootste wens?

Wanneer we David deze vraag zouden voorleggen, dan zou hij antwoorden: “Dat ik mijn hele leven zou mogen wonen in Gods huis.” Met andere woorden kind aan huis te mogen zijn bij de Heere. “Dát zal ik zoeken”, zegt David. Hij is dat dus niet vanzelfsprekend. Al is hij de man naar Gods hart en een verbondskind, van nature is David een Adams-kind. David belijdt dat in vers 9. God heeft het recht om David buiten te sluiten en om Zijn aangezicht te verbergen. De tekst is wat dat betreft ontdekkend. Het is het beeld van een asielzoeker, die een verzoek kan indienen om hier te mogen wonen, maar geen bevel daartoe kan geven. Zo belijdt David zijn eigen positie tegenover de Heere: “Ik sta er van nature buiten, maar het is mijn verlangen geworden om in het huis des HEEREN te mogen wonen.” Dat verlangen drijft uit tot biddend zoeken. “Ik zoek met ernst Uw aangezicht.”

Waarom wil David dat zo graag?

Hij zegt: “Om te aanschouwen de liefelijkheid van de HEERE.” Wat is daarvan te zien in de tabernakel? Daar staat het koperen wasvat: niemand kan naderen tot de Heere tenzij hij gewassen is. Daar zijn de priesters in hun ambtskleding: in alle eerbied dienen zij de Heere. Ze brengen de schuldoffers en de dankoffers. Ze doen de gebeden

waarin Gods naam wordt aangeroepen. Daar zijn de offerdieren. Ze worden naar de priesters geleid en met schuldbelijdenis en gebed om genade overgedragen. De priester legt zijn hand op de kop van het dier en zo wordt het belast met de zonden van de offeraar. Daarna wordt het doodoordeel over de zonden voltrokken: Het dier wordt geslacht... Het bloed in de schaal spreekt van oordeel en vrijspraak: “U hebt de dood verdiend, maar God geeft nog dit offerdier om in uw plaats te sterven, opdat u zal mogen leven in de herstelde verhouding met de Heere.” Dat is waar David naar verlangt: om in de herstelde verhouding tot God te mogen leven voor.

Mogen we elkaar vragen: Is dat ook onze begeerte geworden?

Daar is niets minder voor nodig dan wedergeboorte. Hoeveel verlangens hebben wij eigenlijk? Het vlees –de van God afgefallen mens- begeert altijd allerlei dingen om zichzelf maar te plezieren. Paulus schrijft over zulke mensen: “Welker einde is het verderf, welker God is de buik, en welker heerlijkheid is in hun schande, dewelken aardse dingen bedenken.” (Filippenzen 3: 19) Wordt uw leven daarin uitgetekend? Haast u dan en bekeer u, want anders zal uw einde het eeuwig verderf zijn... Als we onze verlangens eens zouden opschrijven, hoe lang zou

de lijst worden? Bij David stond er maar één ding op... “Eén ding heb ik van de HEERE begeerd.” Het oprechte levende geloof leert toch alle dingen schade en drek achten, om de uitnemendheid van de kennis van Jezus Christus.

David begeerde in Gods huis te mogen wonen, daar waar hij zicht kreeg op de reiniging, het offer en de dienst aan de HEERE. Daar waar hij méér inzicht mocht krijgen in Wie de drie-enige God is, in Zijn heiligheid, rechtvaardigheid, genade en barmhartigheid. Waar hij meer kennis kreeg van zichzelf, in eigen onwaardigheid, onheiligheid, zondigheid, schuld en verlorenheid. Maar waar hij ook zicht mocht krijgen op de genade van God voor zulke zondaren: het offerlam dat in zijn plaats het doodsoordeel onderging.

De kennis door een levende geloofsband aan een genadige drie-enige God, Die een verloren zondaar verlost: gaat die niet alles véér te boven? Het bloed van hét Offerlam Jezus Christus, Die een zondaar verzoent met God, laat toch alle schittering van de aardse dingen verbleken... David begeerde nog maar één ding: kind aan huis te mogen zijn bij de HEERE. En Asaf zong het met hem mee: “Maar ’t is mij goed, mijn zalig lot, nabij te wezen bij mijn God.” En Petrus, en Paulus en.... Zingt u het al, door de Heilige Geest geleerd met hen mee?

Ds. L.A. den Butter

Hooglied 1

Ds. van Keulen

Voor ons ligt het Bijbelboek Hooglied. Een Bijbelboek dat vol staat met poëzie. Het is een verzameling liefdesgedichten waarin een jonge man en een jonge vrouw elkaar de liefde verklaren en toezingen. De naam Hooglied werd in de 17e eeuw overgenomen van Maarten Luther die het de titel 'höhelied' gaf. In het Hebreeuws staat er letterlijk 'lied der liederen'. Over het Hooglied is veel geschreven en nagedacht. Door Joodse exegeten werd Hooglied opgevat als allegorie van Gods liefde voor Israël. Het werd gezongen tijdens bruiloften in Israël en het wordt gelezen met het Pascha. In de christelijke traditie zag men Hooglied in de eerste plaats als een allegorie van de liefde van Christus voor Zijn Kerk. Pas later is men ook gaan kijken naar de letterlijke betekenis, de relatie tussen man en vrouw. Het is belangrijk om bij dit laatste te beginnen. Eerst te lezen wat er staat. Dat is op zichzelf nog niet zo eenvoudig omdat er veel beeldspraak gebruikt wordt. De jonge man en de jonge vrouw spreken tegen elkaar op een poëtische manier met woorden die wij vandaag niet zo zouden gebruiken. Wij gaan er vanuit dat Salomo de schrijver is van Hooglied. Salomo de zoon van koning David spreekt tot Sulamit, een jonge vrouw uit Sulam, een klein dorp in Jizreël. Zij zijn beide de hoofdpersonen in Hooglied.

Verlangen

De jonge vrouw neemt het woord in vers 2. Ze spreekt haar verlangen uit naar de bruidegom. Het eerste wat we horen is een roep om gekust te worden. Hij moet haar kussen. Ze verwacht het alleen van

Hem. Het gaat hier om een kus van liefde, een kus die plaatsvindt tussen geliefden. Iemand kan wel zeggen dat hij de ander liefheeft, maar die ander wil het ook graag merken. Zo horen we door de verzen heen het verlangen van de gelovige die iets wil merken van de liefde van de Bruidegom. De Heere Jezus Christus heeft gezegd dat Hij ons liefheeft. Hij heeft gezegd; 'Ik heb u gekocht, Mijn leven voor u gegeven, Ik ben met u al de dagen'. Woorden die waar zijn en genoeg zijn. Maar wij willen het ook graag ervaren. Dat mag onder andere bij de viering van het Heilig Avondmaal. Daar mag u Zijn liefde proeven en smaken in de tekenen van brood en wijn.

De bruid geeft vervolgens woorden aan Zijn uitnemende liefde. Zijn uitnemende liefde is beter dan wijn. Nu kan gewone wijn vreugde geven, het kan verkleumde mensen warmte geven, zwakken versterken, de dorst lessen, maar het kan ook dronkenschap geven. De liefde van de Bruidegom gaat deze gewone wijn zoveel te boven. Hij geeft levensvreugde, verwarmt wie het koud heeft, beurt de zwakken op, Hij is een bron van levend water. Zijn Naam is een uitgegoten zalfolie. Zijn naam wijst op Zijn reputatie. Hij is aantrekkelijk als een heerlijke geur. Zalfolie werd gebruikt om je op te frissen. Om na een dag hard werken het zweet weg te krijgen. Het is als een heerlijke douche vandaag de dag. Zo verkwikt de Bruidegom. Bij Hem wordt de bruid opgefrist. Zijn Naam geeft hoop, kracht en moed. Zijn Naam trekt mensen aan als een heerlijke geur en daarom hebben de meisjes Hem lief. De bruid weet van

zichzelf dat ze niet uit zichzelf bij de Bruidegom komt. Daarom roept ze om door Hem getrokken te worden. Om aan Zijn hart te komen moet Hij haar trekken met koorden van Zijn liefde. Dit geldt ook voor ons. Uit onszelf gaan wij niet tot de Heere Jezus Christus. Van nature staan wij vijandig tegenover Hem. Om aan Zijn hart te komen moet Hij ons trekken met koorden van liefde en genade. Zegt Jezus het niet zelf; ‘Niemand komt tot Mij dan dat de Vader hem trekke’. Dat is dit gebed is; trek mij, anders kan ik niet, wil ik niet en zal ik niet komen.

De binnenkamer

Dan laat de bruid zien dat de Bruidegom haar heeft getrokken en haar in Zijn binnenkamer heeft gebracht. De binnenkamer is de mooiste en intieme plaats in het huis. Daar ontmoeten de geliefden elkaar. In de binnenkamer, niet op straat in het openbaar. Het meest tere tussen bruid en Bruidegom gebeurt in de stilte van de binnenkamer. Dat mag voor ons een voorbeeld zijn in onze relatie, in het huwelijk. Tegenwoordig wordt het tere, de liefde tussen man en vrouw overal openbaar gemaakt. Het internet staat er vol mee. Op straat kom je het overal tegen. Het intieme, de seksualiteit, het verlangen naar de ander is vandaag niet meer heilig, niet meer iets van de binnenkamer. We worden hier gewezen op de binnenkamer. Zo is de meest tere ontmoeting met de Heere Jezus Christus ook in de binnenkamer. In de stilte van het gebed en het lezen van de Bijbel. Maar we mogen ook denken aan de stilte van de eredienst, de verkondiging van Gods Woord, de stilte van de viering van het Heilig Avondmaal. Dan klinkt er in vers 4b als het ware een achtergrondkoor dat instemt met de lof van de bruid. Hier zijn vermoedelijk de meisjes uit vers 3 aan het woord.

Een blik in de spiegel

Wanneer de bruid de binnenkamers van de Koning weer heeft verlaten spreekt zij niet van wat zij daar gezien heeft. Ze vertelt niet wat zij daar gevoeld heeft of wat daar gebeurd is. Dat blijft tussen de bruid en de Bruidegom. De bruid kijkt als het ware in de spiegel, zij onderzoekt zichzelf. Donker van huid ben ik, zegt ze. Hooggeplaatste Israëlitische vrouwen in die tijd streefden ernaar om hun huid zo min mogelijk bloot te stellen aan de zon. Een lichte huid werd gezien als een teken van schoonheid. De bruid kijkt in de spiegel en ziet haar donkere huid. Als meisje van het platteland heeft ze heel haar leven buiten gewerkt. In vers 6 lezen we dat zij door haar broers tot bewaakster van de wijngaarden is gemaakt. Ze heeft als herderin de kudden geweid. Zo heeft de zon haar huid beschenen en donker gemaakt. In het Hebreeuws wordt het woord ‘zwart’ gebruikt, zwart ben ik. Zo zegt ze dat ze niet voldoet aan het schoonheidsideaal. Ze is onvolmaakt, onaantrekkelijk, verweerd en bevuilt door het zware werk onder de zon. Ze is als de tenten van Kedar. Dat zijn tenten van de nomadische nakomelingen van Israël. Tenten gemaakt van zwart geitenhaar. Als de tentkleden van Salomo mooie kleden van donkere stoffen. Wanneer we in de spiegel kijken en onszelf onderzoeken, wat zien we dan? Dat we donker zijn, zwart van zonde en schuld die ons aankleeft? Of met de woorden van de apostel Paulus in Romeinen 7: 18 ‘Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, niets goeds woont. Immers, het willen is er bij mij wel, maar het goede teweegbrengen, dat vind ik niet’.

Maar bekoorlijk

De bruid zegt dat ze donker van huid is, maar bekoorlijk. Ze weet dat de Bruidegom van haar houdt ondanks haar gebrek. Dat wordt duidelijk in vers 6 waar de bruidegom

haar de allermooiste onder de vrouwen noemt. Het dubbele dat we in de woorden van de bruid horen zien we ook in het leven van de gelovige. Donker, maar bekoorlijk, het alreeds en nog niet. Aan de ene kant zien we onze zonden en gebreken in ons leven, we zijn onwaardig. Aan de andere zien we Gods liefde en genade voor verloren zondaren. Dat maakt ons niet minder zwart wanneer we Gods kinderen genoemd mogen worden. Maar hoewel we zwart zijn van zonden, daardoor bent u niet minder bekoorlijk in Gods ogen. Juist dan wil Hij komen om verlossing te schenken en te reinigen van alle zonden. De bruid spreekt vervolgens de dochters van Jeruzalem aan. Kijk niet op mij neer. Ze is zich van haar donkerheid bewust. Ze zegt dit als een waarschuwing aan hun adres. Ze wil hen voor struikelen bewaren. In vers 6 staat dat ze een eigen wijngaard had maar deze niet heeft bewaakt. Een wijngaard brengt verantwoordelijkheden met zich mee. Gaven en talenten moeten worden ingezet want de wijngaard moet vruchten voortbrengen. Maar de bruid is nalatig geweest. Hierin worden ook wij aangesproken. We moeten vruchten voortbrengen, maar hoe vaak moeten ook wij belijden dat wij nalatig zijn geweest? Ons leven vraagt om prioriteiten. Dat moet eerst de dienst aan de Heere zijn, leven voor Zijn aangezicht en tot Zijn eer. We moeten de wijngaard van ons geloof onderhouden en verzorgen. Dat betekent dat we onze verantwoordelijkheid nemen.

Gebed om herstel

Dan spreekt in vers 7 de bruid de Bruidegom opnieuw aan. Ze zoekt Hem. De woorden klinken als een gebed om herstel om opnieuw bij Hem te zijn. Om opnieuw Zijn liefde, de verbondenheid met Hem te ervaren. Ze is als een verloren schaap dat door eigen schuld is afgedwaald. Ze heeft haar verant-

woordelijkheid niet genomen. Haar gebed is nu; 'Waar moet ik U zoeken? Waar is de kudde?' Ze wil bij niemand anders zijn dan bij de Bruidegom. Het gesluierd zijn laat zien dat ze bij niemand anders hoort. Voor anderen is ze bedekt. Alleen voor Hem legt ze haar sluier af. Wat een prachtig beeld. Wij leven in een maatschappij waar veel mensen zich letterlijk en figuurlijk blootgeven. De mens bedekt zich niet meer voor binnen het huwelijk tussen een man en een vrouw. Er is bijna geen sprake meer van schaamte. Het heilige van het lichaam, van de relatie tussen man en vrouw wordt te grabbel gegooid. De bruid zoekt echt naar Die ene, haar Bruidegom. Hierin horen we een wijze les voor de omgang tussen man en vrouw in een relatie, binnen het huwelijk. Dat we ons eerbaar en heilig gedragen. Ons niet blootgeven aan iedereen maar dat bewaren en zoeken in het huwelijk zoals God het ons gegeven heeft.

De Bruidegom antwoordt

In de verzen 8 t/m 11 antwoordt de bruidegom. Als de bruid niet weet waar Hij is moet ze de sporen van de schapen volgen. Want wanneer ze de schapen volgt komt ze vanzelf bij de Herder. En weer dat contrast als er klinkt; 'o, allermooiste onder de vrouwen'. Verdwaald, donker van huid, nalatig, ze weet niet waar de bruidegom is, maar in Zijn ogen toch de allermooiste. Zo ziet de Bruidegom haar. Zo ziet de Heere Jezus Christus op een verloren zondaar. Hij is met ontferming bewogen, vol van liefde en genade. En wie het spoor van de schapen volgt komt uiteindelijk bij de Herder. Dat betekent dat we geen eigen wegen moeten bewandelen. Dan zullen we opnieuw verdwalen. Volg het spoor, de weg van het Woord. Laat Zijn Woord een lamp Zijn voor uw voet en licht op uw pad. Volg de kudde, volg hen in geloof in de weg van bekering. Hier zien we het belang van de

kudde, van de gemeente van Christus om de weg naar de Goede Herder te wijzen. De Goede Herder laat Zich vinden door wie Hem zoeken. In vers 9 klinkt dan een wonderlijke vergelijking. De Bruidegom vergelijkt de bruid met de paarden voor de wagen van farao. Voor die tijd is dat een mooi compliment. Het paard was een teken van schoonheid. Het is een edel dier, gracieus en het straalt kracht uit. De paarden van Egypte waren de schoonste van alle paarden. Zo is de bruid de allermooiste en allerliefste, waardevol in de ogen van de bruidegom. Dan prijst de bruidegom haar schoonheid. De gouden kettinkjes en zilveren knopjes verwijzen naar de wijze waarop paarden versierd werden. Hoofd, hals, tuig en lijf werden versierd. Zo is de bruid als een prachtig versierde merrie voor de koets van farao.

Terug in de binnenkamer

Dan lijkt het in vers 12 alsof de bruid terug is in de binnenkamer of ze denkt terug aan wat ze daar heeft gezien. Ze spreekt van de Koning aan Zijn ronde tafel. De plaats van het samenzijn, van samen eten en drinken, samen praten. De tafel is rond, dat is een teken van eeuwigheid, zonder begin of einde. Het is het beeld van voortdurende gemeenschap. Ook laat het zien dat er geen rangorde is. Iedereen is er gelijk en het eten op het midden van de tafel voor iedereen bereikbaar. Daar verspreid de bruid haar nardusgeus. Die geur is er vanwege de liefde voor de Bruidegom. In de verzen 13-14 spreekt de bruid over een bundeltje mirre tussen haar borsten. Het is door niemand te zien, maar verspreid een geur waarmee ze haar liefde laat blijken. Het laat zien wat de Bruidegom voor haar hart, haar innerlijk betekent. Ook de uiterlijke schoonheid van de Bruidegom brengt ze onder woorden door Hem te vergelijken met hennabloemen uit de wijngaarden van Engedi. In de

slotverzen van het eerste hoofdstuk beschrijft de Bruidegom de schoonheid van de bruid. Haar ogen zijn als duiven. Dat wil zeggen scherp, oprecht en zacht. Zo ziet ze haar Bruidegom. Met ogen van duiven. Hij dicht haar zo mooie kwaliteiten toe. Zo spreken bruid en bruidegom heerlijke woorden tot en over elkaar. Daaruit mogen wij leren hoe wij over hen spreken die wij liefhebben. Spreken wij nog met en over elkaar met heerlijke woorden. Woorden vol van liefde en genegenheid. In het bijzonder over de Heere Jezus Christus, Die de Goede Herder is.

Gespreksvragen

1. De bruid spreekt haar verlangen uit naar dé Bruidegom. Kent u dit verlangen en welke woorden zou u daaraan geven?
2. De bruid onderzoekt zichzelf. Welke vorm en plaats heeft zelfonderzoek in uw leven?
3. Er wordt gesproken over de binnenkamer. Welke rol en plaats heeft de binnenkamer in uw leven?
4. Paulus zegt in Kolossenzen 1:10 'zodat u wandelt op een wijze de Heere waardig, Hem in alles behaagt, in elk goed werk vrucht draagt en groeit in de kennis van God'. Vruchtdragen vraagt om verantwoordelijkheid dragen en prioriteiten stellen. Hoe gaat u hiermee om in uw leven?
5. Wat doét u om dé Bruidegom te vinden in uw leven?

Gelijkenissen in Lukas (4)

Lukas 8,4-15

De gelijkenis van de zaaier staat in drie evangeliën: Mattheüs 13:1-23; Markus 4:1-20 en Lukas 8:4-15, en ontbreekt in het Johannesevangelie. Mattheüs, Markus en Lukas worden ook wel de synoptische evangeliën genoemd. Deze naam danken ze aan de grote onderlinge overeenkomsten, soms overeenkomsten tussen twee van de drie, soms overeenstemming tussen de drie evangeliën.

Een verklaring voor een mogelijke oorzaak en achtergrond van deze overeenkomsten laat ik nu rusten. Wie daarover verder wil lezen, verwijs ik naar het nog steeds mooie en toegankelijke boekje van wijlen professor J.P. Versteeg, *Evangelie in Viervoud* (Kampen: Kok, 1980).

Toen en nu

Jezus vertelt deze gelijkenis in de eerste eeuw in het land van de Bijbel. In deze tijd worden akkers anders bewerkt dan landbouwers vandaag in Israël doen. Het is een tijd zonder tractors, zonder zaaimachines, zonder GPS, zonder berekening, enz. Het is ook een tijd zonder wegnen. De belangrijkste wegen die af en toe onderhouden worden, is de hoofdweg van Jericho naar Jeruzalem vanwege het zomer- en winterpaleis van Herodes en een paar wegen die de Romeinen hebben aangelegd. De meeste wegen echter zijn verharde paden. Zeker voor de zogenaamde landweggetjes tussen de akkers en velden geldt dat ze niet altijd goed te herkennen zijn, omdat elke vorm van markering ontbreekt. Wat wel nagenoeg hetzelfde tussen toen en nu is gebleven, is de bodemgesteldheid. In grote delen van Israël ligt de grond bezaaid

Ds. C.P. de Boer

met stenen. Die stenen liggen trouwens niet alleen op, maar ook onder de grond. De enorme hoeveelheid stenen en de diepte waarin ze liggen, maakt verwijderen volstrekt zinloos. Daar is geen beginnen aan.

Herkenbaar

Met de gelijkenis van een zaaier kiest Jezus dus opnieuw voor een alledaags herkenbaar beeld. Zeker in de tijd waarin Hij verkeert onder de mensen, is nagenoeg iedereen vertrouwd met het beeld van een zaaier. Helaas, kunnen we dat van onze tijd niet zeggen, maar dat terzijde.

Toch is het voorbeeld van een zaaier die uitgaat om te zaaien, niet alleen gekozen vanwege herkenbaarheid. Jezus vertelt deze gelijkenis naar aanleiding van de grote toeloop van mensen. Lukas beschrijft dat een grote schare bijeen vergaderde, en dat zij van alle steden tot Jezus kwamen (vers 4). Grote schare en alle steden, met ander woorden: Jezus is immens populair. Naar aanleiding van deze enorme toeloop vertelt Jezus deze gelijkenis.

Vergelijk

Met de keus voor een zaaier die uitgaat om te zaaien zegt Jezus meerdere dingen in een beeld. Allereerst vergelijkt Hij Zichzelf met een Zaaier, de grote mensenmassa is de akker. Hier gaat de gelijkenis mank. In het echt gaat een zaaier naar de akker. De akker ligt te wachten op de komst van de zaaier. Seizoen in seizoen uit betreedt de zaaier zijn akker, een stuk grond dat van generatie op generatie bearbeid wordt. In de gelijkenis komen de mensen tot Jezus; de akker komt tot de Zaaier. Dit verschil tussen werkelijkheid en beeldspraak moet ons voorzichtig

maken om alles in een gelijkenis te willen vergeestelijken. Leidend is steeds de vraag wat is het punt van vergelijk tussen beeld en werkelijkheid?

Een van de belangrijkste punten van vergelijk is de verhouding tussen Jezus en de schare enerzijds en de zaaier en zijn akker anderzijds. Het enige dat de zaaier in deze gelijkenis doet, is zaaien. Meer niet. Blijkbaar heeft hij de grond al bearbeid, voorbereid op het zaaien, maar dat alles laat Jezus achterwege. Hij vestigt de aandacht uitsluitend op het zaaien en vooral op het ontvangen van het zaad door de akker. Tegenover het eentonig zaaien van de zaaier staan de verschillende uitwerkingen van het zaad op akker. Niet de zaaier, noch het zaad, maar de akker maakt het verschil tussen oogst of misoogst. Zaaier en zaad zijn overal hetzelfde, het ontkiemen van het zaad in de akker verloopt echter verschillend. Dit betekent dat niet Jezus, noch Zijn prediking, maar wij mensen – hoorders van het Evangelie – hét verschil maken! Inderdaad, het Evangelie gehoorzamen is horen én doen. Gehoorzamen vergt dus inspanning.

Verspilling

Overall zaait de zaaier zijn zaad. In onze ogen is het verspilling om zaad te strooien op verharde plaatsen, bijvoorbeeld een platgetreden pad, of tussen onkruid, zoals doornen of plaats waar een dun laagje zand een rots aan het oog onttrekt. Kan deze zaaier niet beter opletten?! Is hier geen sprake van verkwisting? In elk geval kunnen we zaaier geen zuinigheid verwijten. Hij strooit met brede zwaaien het zaad over zijn akker. Hij wil geen plekje missen, maar alles met het zaad bereiken.

We moeten wel in de gaten houden onder welke omstandigheden een doorsnee zaaier in het land van de Bijbel werkt. Hij beschikt

niet over een ploeg die voortgetrokken door een tractor diepe en rechte sporen door de akker trekt. Zijn ploeg is een eenvoudig werktuig voortgetrokken door een ezel of rund. In de achterliggende maanden lag zijn akker braak. Na het oogsten in het vorig seizoen is er op de akker weinig meer gebeurd.

Ondertussen gaat het gewone leven door, en zagen mensen tijdens het winterseizoen de kans schoon om de weg af te snijden door over zijn akker te lopen. In de loop van de maanden is er door haastige dorpsgenoten een platgetreden pad op zijn akker ontstaan. En al heeft hij eigenhandig het onkruid verwijderd, wat hij niet kan zien of daarmee ook alle wortels van dat onkruid uit de bodem getrokken zijn.

Kortom: de zaaier heeft met zijn beperkte middelen en in de gegeven omstandigheden zijn best gedaan om de akker te bereiden. Hij moet nu zaaien, want de tijd dringt. De oogst is aan God.

Teleurstelling

Het verschil valt dus op de akker. De Heere Jezus schetst vier verschillen. Dat betekent dus vier verschillende ontvangsten van hetzelfde zaad gestrooid door dezelfde zaaier op dezelfde tijd. Drie van de vier plekken op de akker stellen teleur, slechts een plaats levert een oogst. Dit gebeurt dus onder de prediking van de grote Profeet en Leraar, de Heere Jezus Christus! Onder Zijn prediking, in Zijn tijd, onder Zijn mensen is dit de uitwerking van Zijn Evangelieverkondiging.

Dit moment van de gelijkenis moeten we toepassen op de situatie van nu, dus in uw en mijn gemeente. Een volle kerk, volle avondmaalstafels, volle diensten, zegt nog niets over de oogst. De vraag is wat het Woord in het hart van de hoorder persoonlijk doet. Die vraag stelt Jezus niet

aan de wereld, maar aan de kerk. Kijkt u zo naar uw gemeente? Houdt er rekening mee dat onder de prediking van het Evangelie het zaad van het Woord niet ontkiemt en dus geen vrucht draagt. Niet elke hoorder, belijdend lid, Avondmaalganger is een ware christen, een kind van God. Toen niet, nu ook niet.

Duivel

Hoe ontstaan die verschillen? Wel, op die vraag geeft Jezus een drievoudig antwoord. In het eerste deel van de akker pikken de vogels het zaad weg (vers 5). Dat herkennen we ook van onze akkerbouw, of dichterbij huis wellicht van het inzaaien van een gazon. U strooit het zaad, draait zich om, loopt weg en direct schieten allerlei vogels toe om het zaad dat op de grond ligt weg te pikken. Jezus vergelijkt de vogels met de duivel (vers 12). Na het zaaien komt hij tevoorschijn en neemt het Woord uit hun hart weg, opdat zij niet zouden geloven en zalig worden. De duivel neemt het Woord uit het hart weg. Uit het hart. Blijkbaar heeft hij dus toegang tot een mensenhart. Hij kan daar ongehinderd binnenkomen om zijn verwoestend werk te doen.

Let wel: Jezus spreekt hierover mensen die tot Hem komen om het Woord te horen. Het gaat in deze gelijkenis niet over zorgeloze wereldse mensen, maar op het Woord betrokken kerkmensen. Tot hun hart heeft de duivel toegang. Uit hun hart neemt hij het Woord weg. Hen verhindert hij om in Jezus Christus te geloven. Wat een ontstellende macht heeft de duivel! Die macht zet hij in onder de Evangelieprediking, dus tijdens de kerkdienst. We onderkennen vaak de kracht van deze duistere macht.

Steenrots

Het tweede deel valt op een steenrots dat met een laagje zand is bedekt. De zaaier

bemerkt niet dat onder het zand een keiharde rots ligt. Pas na verloop van tijd wordt dit zichtbaar, omdat het ontkiemende zaad niet kan wortelen, voeding uit de bodem kan onttrekken en dus verdort (vers 6). Jezus legt uit dat dit deel staat voor mensen die Gods Woord met blijdschap ontvangen (vers 13). Voor een tijd geloven zij, maar wanneer de tijd van verzoeking aanbreekt, het ontvangen van Gods Woord door lijden, verdrukking, aanvechtingen beproefd wordt, wijken zij af.

Let wel: niet de blijdschap is de oorzaak waarom een aanvankelijk mooi begin eindigt in een grote teleurstelling. Meerderen hebben vanaf het begin Gods Woord met blijdschap ontvangen en wortelden al gehoorzaamend het Evangelie steeds meer in het werk van de Zaligmaker. Nee, de oorzaak is verdrukking, beproeving, lijden, aanvechtingen, daar knappen deze hoorders op af. Ook dit proces voltrekt zich alleen in de kerk, niet in de wereld. Mensen worden door Gods Woord geraakt, komen tot verandering, zetten zich in, maar haken uiteindelijk toch af wanneer het ontkiemende Woord in hun hart wordt beproefd.

Doornen

Het derde deel valt tussen de doornen, het zaad ontkiemt, groeit op, maar het opkomend onkruid verstikt uiteindelijk het ontkiemende zaad (vers 7). Jezus gebruikt dit beeld om uit te leggen wat er gebeurt, in het hart van die hoorders die het Woord horen en heengaan. In de loop van de tijd verstikken de zorgen van dit leven, rijkdom, wereldse verlangens het ontkiemende zaad. Het zaad ontkiemt, maar het vol draagt niet (vers 14). Het komt op, de aar zit in de knop, maar kan uiteindelijk toch niet rijpen en vrucht dragen. Bij dit beeld zie ik niet alleen Bijbelse personen voor me, maar ook voormalige kerkmensen uit mijn tijd en omgeving.

Betrokken leden, voormalige ambtsdragers, leidinggevend die uiteindelijk soms langzaam, soms heel snel vervreemden van de kerk, omdat de liefde tot de wereld de ontluikende liefde tot de Heere en Zijn dienst verstikte. Zeker, ik weet het. Er zijn er die terugkomen, maar afgezet tegen de grote aantallen kerkverlaters, zij zijn uitzonderingen. Let u trouwens even op de uitdrukking die Jezus gebruikt: het zaad vol draagt geen vrucht (vers 14). Het zaad ontkiemt dus wel, wortelt, groeit, maar op het laatste moment wordt het verstikt. Verstikt, niet door omstandigheden van buiten het persoonlijke leven, maar door verlangens van het eigen hart.

Hart

Ten slotte het laatste deel. In dat deel ontkiemt het zaad wel, omdat zij het Woord gehoord hebben, het in een eerlijk en goed hart bewaren en vrucht dragen (vers 15). Wat is het geheim van dit deel? Wanneer we op zoek gaan naar het antwoord op deze vraag, moeten we niet eerst kijken naar de Zaaier en het Zaad, dat wil zeggen: de Heere Jezus, de Heilige Geest of het Evangelie. Nee, in deze gelijkenis maakt de hoorder het verschil. Hij is verantwoordelijk voor de vraag of er wel of geen vrucht op de prediking is.

Wat ondanks de grote verschillen de vier delen met elkaar verbindt, is het hart dat het Woord ontvangt. Wat het vierde deel wel goed doet, doen de andere drie delen verkeerd. In tegenstelling tot het eerste deel, kan de duivel bij het vierde deel niet in het hart komen om het zaad weg te pikken. Het vierde deel weet wel de tijd van verzoeking te doorstaan in tegenstelling tot het tweede deel. Het laatste deel vol draagt wel vrucht, omdat de begeerten van het hart het ontkiemende zaad van Gods Woord niet kan verstikken. Dat bedoelt Jezus met het Woord van God horen en doen.

Hoe doe je dat? Hoe voorkom je als hoorder van het Woord, dat het zaad van het Evangelie verstikt in je eigen hart? Dat lukt u en mij niet. Daarvoor hebben we nu een Zaligmaker nodig, die ons hart vernieuwt, wederbaart, zodat het Hem van harte gehoorzaamt. Zo bepaalt Jezus ons in deze gelijkenis niet alleen met de ernst van verloren gaan door eigen schuld onder de prediking van het Evangelie. Hij confronteert ons met deze gelijkenis ook met de noodzaak van wedergeboorte en het ware geloof in Hem. Is dat wat u uitdrijft tot Hem?

A. Kok

Geachte broeders,

De maand september is al weer aangebroken. De vakanties zijn nagenoeg voorbij. Het wordt 's avonds al eerder donker. Vanaf zondag 8 september start in de meeste gemeenten het zgn. winterwerk. Dat geldt ook voor de mannenverenigingen. Hopelijk mag u er naar uitzien. Probeer broeders die nog geen lid zijn eens een avond mee te nemen. Dan kunnen ze eens kennismaken met de vereniging en zien hoe het er bij ons aan toegaat.

Vanuit onze bestuursvergadering:

1. Ds. G.J. Post gaat ons bestuur verlaten. Hij is niet meer herkiesbaar. Net een nieuwe grotere gemeente (Middelharnis) en andere kerkelijke taken ontvangen. We vinden het als bestuur jammer maar hebben zijn beslissing te respecteren. Vanaf 2014 heeft hij zitting binnen ons bestuur. We willen hem vanaf deze plaats al dankzeggen voor zijn gewaardeerde inzet. Het bestuur heeft besloten de vacature niet op te vullen. Het bestuur zal dan bestaan uit 7 leden.

Ds. C.J. Droger is aftredend als bestuurslid , maar herkiesbaar. Daar zijn we dankbaar voor. Op de a.s. huishoudelijke vergadering komen we daar op terug
Verder is uw secretaris in 2025 aftredend, maar niet herkiesbaar. Vanaf 1995 mag ik het bestuur dienen, vanaf 2010 als uw secretaris. Maar alles heeft zijn bestemde tijd en als je in 1950 bent geboren is voor mij de tijd aangebroken om in 2025 terug te treden. Daarom krijgt u allen van het bestuur een opdracht! Wilt u binnen uw vereniging eens rondkijken wie u geschikt acht om mij op te volgen? Misschien is er wel iemand die dit leest en denkt: ik voel er wel wat voor. Neem gerust contact met mij op.

2. We hopen de bondsdag voortaan om 10 uur te beginnen. Het huishoudelijke gedeelte krijgt een plaats in het eerste deel van het programma. De diverse jaarverslagen krijgt u van te voren toegestuurd. De bondsdag zal worden afgesloten rond half 1 (12.30). Daarna is er nog gelegenheid om met elkaar te lunchen. Een andere opzet, die we voor het eerst gaan proberen. We wachten af hoe het ons zal bevalen. We hopen op een goede opkomst!

Broeders, en allen die bij u horen, in alles Gode bevolen! En goede gezegende avonden toegewenst!

Een hartelijke groet, namens het bestuur
A. Kok (secretaris)

Nog even extra aandacht voor:

- De website: www.mannenbond-cgk.nl
- Uiterste inleverdatum kopij voor De Saamwerker nummer 4-2024: zaterdag 16 november 2024.
- Bondsdag: zaterdag 2 november 2024 te Ede. Noteer de datum maar vast in uw agenda. Spreker de heer L. Snoek over: 'Verliezen is winnen. Wat Christus met mijn ego doet om diepte aan te brengen in mijn geloof en mijn spreken over het geloof'. U bent allen heel hartelijk welkom op onze jaarlijkse bondsdag/ontmoetingsdag! Neem gerust uw vrouw en/of een bekende mee.

Voor alle data geldt D.V.

De hel en Gods liefde

deel 1

**Mattheüs 8 : 5-13 ; 13 : 47-52;
Mattheüs 25 : 31-46 Johannes 3 : 16-18
en 36. Psalm 96 : 6,7,9**

Aktualiteit

Minder dan een kwart van de christenen gelooft in de hel. Meer dan de helft gelooft wel in de hemel. Een opinieonderzoek in opdracht van de EO en het Nederlands dagblad in 2012 (!) maakte duidelijk dat vooral het geloof in de hel onder druk staat. Uit het onderzoek bleek wel dat regelmatige kerkgangers vaker in hemel en hel geloven dan christenen die zelden of nooit in de kerk komen. Hoe ligt dit eigenlijk bij onszelf, in onze gemeenten? In hoeverre vormen hemel en hel voor ons een werkelijkheid. En komen ze ook- in de prediking, op de mannenvereniging en in onze persoonlijke gesprekken- ter sprake? Het is opmerkelijk dat in de seculiere wereld wel over de hel gesproken wordt. Uiteraard bedoelen ze dan niet de plaats van de eeuwige straf, maar duiden ze verschrikkelijke dingen die in de wereld plaatsvinden aan als hel. Zoals: verwoestende klimaatveranderingen, bloedbaden in Oekraïne, gruwelijkheden van Hamas. We kunnen natuurlijk ook denken aan de mensonterende Jodenvervolgingen de tweede wereldoorlog. Ds. J. Overduin schreef een boek over het concentratiekamp Dachau. Het draagt de titel: hel en hemel in Dachau. Hij gaf daarmee aan dat zelfs in Dachau er momenten waren waarop Gods kinderen iets van de hemelse nabijheid van de Heere hebben ervaren. Waarmee gezegd is dat hoe verschrikkelijk het hier op aarde ook is, het is nog niet dé hel. De hel is namelijk de bestemming van

Ds. G.J. Capellen

het allergrootste kwaad. Wie het liefdesaanbod van Jezus Christus afslaat, is een moordenaar van zijn eigen ziel en staat zijn eigen redding in de weg. Ja, zo'n mens is- als er geen bekering volgt- op weg naar de buitenste duisternis.

Het komt dichtbij

In toenemende mate hebben we te maken met mensen die niet vertrouwd zijn met het Evangelie of die met de kerk en het geloof hebben gebroken. Dat kunnen mensen uit onze directe omgeving zijn, zoals familieleden, collega's, vrienden, en zelfs eigen kinderen en kleinkinderen. De notie van de hel wordt extra beladen, omdat het zo dichtbij komt. Het maakt een heel verschil of we in het algemeen onderschrijven dat ongelovigen verloren gaan of dat we hierbij aan concrete mensen moeten denken. Mensen van wie we houden, met wie we ons verbonden weten, voor wie we veel waardering en respect hebben. Alleen al de gedachte dat zij in de hel zouden komen, is niet te verdragen.

Besef van de eeuwigheid verdwijnt

Voor velen telt alleen de zichtbare werkelijkheid. Dat het leven een voorbereiding is op de eeuwigheid, wordt steeds minder beseft. Ook binnen de kerk is dit te merken. Weten we ons nog vreemdeling, mens onderweg? Of hebben we ons helemaal gesetteld in het hier en nu? Hemel en hel komen dan wel meer op afstand te staan. Tegelijk bespeuren we in de samenleving

toch aandacht voor een mogelijk leven na dit leven. Met name als mensen met de dood in aanraking komen, blijken er opeens allerlei vage voorstellingen van een hemel of iets dergelijks te bestaan. Maar dat betekent niet dat er rekening wordt gehouden dat dit leven beslissend is voor de eeuwigheid.

Godsbeeld verschuift

Wat ook meespeelt, is een verschuiving in het godsbeeld. Dat God het toelaat dat mensen voor eeuwig omkomen in de hel, wil er bij velen niet (meer) in. Dit past op geen enkele wijze bij het beeld dat zij van God hebben. Zaken als straf en oordeel worden al gauw geassocieerd met een verouderd beeld van de Heere. Dat is iets van vroeger: gelukkig hebben we dat vandaag achter ons gelaten. God wordt gezien als een liefdevolle Vader Die er altijd voor je is. Al maak je het nog zo bont- het komt wel goed. Dit is een ernstige versimpeling van het bijbelse Godsbeeld. Wie de liefde van de Heere versmaadt, roept Zijn toorn op. Bovendien: God doet recht. Hij is te heilig om het kwaad ongestraft te laten. God straft het kwaad omdat Hij goed is. God zou niet goed zijn als Hij het kwaad oogluikend zou toestaan, zou tolereren. Een rechter die de schuldige vrijspreekt, moet ogenblikkelijk worden afgezet. Hij kan als rechter niet gehandhaafd worden. Hij is niet geschikt voor zijn werk.

God is Rechter

De leer van de hel heeft alles te maken met het feit dat God rechter is en toornt over het kwaad. Dat doet Hij overigens niet als een God die woedend is en Zich daarom niet in bedwang kan houden. Nee, Hij doet dit als een onkreukbare Rechter Die een heilige afkeer van de zonde heeft. Als God Sodom gaat verderven zegt Hij: 'Zou de Rechter der ganse aarde geen

recht doen?' (Gen. 18: 25). God oordeelde de aarde in de tijd van de zondvloed. Hij oordeelde Sodom en Gomorra. Hij strafte Egypte met tien plagen. Hij toornde over de aanbidding van het gouden kalf. Hij strafte Korach, Dathan en Abiram. Hij strafte Israël en Juda met de ballingschap. Uiteindelijk zal God straffen met de hel. Hoe zouden we het vinden als we in Nederland de rechtspraak zouden afschaffen? Hoe zouden we het vinden als het kabinet zou besluiten alle gevangenen te sluiten? Is Nederland dan nog een rechtstaat? Of een boevenland waar het slecht wonen is? Moet God iedereen maar zijn gang laten gaan? Moeten slechte daden van mensen maar ongestraft blijven omdat God een lieve Rechter is? De catechismus zegt dat we zondigen tegen de allerhoogste Majesteit. Die zonde moet met de eeuwige straf gestraft worden (Zondag 4). Gods straf is niet van een straf van een grimmige God. God straft niet omdat Hij er naar uitziet om mensen voor eeuwig ongelukkig te doen zijn. Nee, Hij straft als een rechtvaardige God die de zonden niet door de vingers kan zien. In Psalm 97 zingt de dichter over het vriendelijke aangezicht van God dat vrolijkheid en licht geeft. In diezelfde psalm zingt de dichter ook over de vuurgloed die voor God uitgaat en de bliksemschichten waarvoor de aarde beeft. Nogmaals: God straft het kwaad omdat Hij goed is. De zonde is als het ware een slag in Gods vriendelijke gezicht.

Sprekend citaat van Calvijn

Wie voor God buigt als Rechter zal Hem kennen als een barmhartig Vader!

Mogelijkheid van verloren gaan wordt ontkend.

In dit licht is het heel erg dat in grote delen van de kerk de mogelijkheid van verloren gaan wordt ontkend. Uiteindelijk

zal volgens sommige theologen ieder mens toch zeker wel behouden worden. Zij leren de algemene verzoening. Er is geen hel. En als er een hel is, dan blijft die leeg als het om mensen gaat. Alleen de duivel en zijn mede-engelen verdwijnen daar voorgoed achter slot en grendel. Het gevolg is dat door deze misleidende leer het Evangelie de klem van de laatste ernst verliest. Mensen worden niet meer gewaarschuwd, omdat dit helemaal niet nodig is. Het komt met ons allemaal wel goed.

Hoe komt het toch dat wij moeite hebben om te geloven in de hel? Het antwoord is glashelder. We willen van geen oordeel weten. Wij, mondige mensen, willen niet dat anderen zich met ons privé- leven bemoeien. Ook God heeft er niets mee te maken hoe wij ons leven leiden. We wensen een God Die ons met rust laat; een God die ons troost en ons accepteert zoals we zijn.

Gods Woord en de hel

Maar op die manier hebben we Gods Woord monddood gemaakt. Hoe zo? Wel het is onmiskenbaar dat de Bijbel over de hel spreekt. In het Oude Testament wordt het woord hel gebruikt als vertaling van het Hebreeuwse woord sheol, het dodenrijk, de plaats waar alle mensen na hun sterven terechtkomen. Een enkele keer krijgt het echter ook trekken die meer doen denken aan de 'hel' in de betekenis van de buitenste duisternis. Dat is met name het geval als gesproken wordt over 'het dal van de zoon van Hinnom'. Oorspronkelijk was dat het dal ten zuiden van Jeruzalem, waar al het vuil van die stad werd gebracht. Het was dus de vuilnisbelt van Jeruzalem. Altijd brandde er een vuur, om alles wat van dat vuil maar brandbaar was, te vernietigen. In het Nieuwe Testament keert deze uitdrukking terug als gehenna. Dat wijst dan op de hel als de poel van vuur. Als we

in het Nieuwe Testament het Griekse woord hades tegenkomen, is dat de vertaling van het Hebreeuwse woord sheol en doelt daar op het rijk van de dood (Zie Mattheüs 8 : 11,12) waar Jezus spreekt van de buitenste duisternis. De duisternis wordt op een andere plaats door de Heere Jezus genoemd 'het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is' (Mattheüs 25 : 41).

Nog een andere benaming die aan die plaats gegeven wordt is, de eeuwige pijn. Denk aan de rijke man die zijn ogen opsloeg in de pijn (Lukas 16 : 19-31). Daar lijdt hij smarten in de vlam en daarvoor versmacht hij van dorst. De plaats waar hij is, ervaart hij als een plaats van pijniging. Van groot gewicht is wat er in Openbaring 14 : 9-11 staat. Daar gaat het over mensen die het beest aanbidden en het merkteken van het beest ontvangen hebben. Zij zullen drinken van de beker van Gods toorn en zullen gepijnigd worden met vuur en sulfer voor de heiligen en het Lam. De rook van hun pijniging gaat op in alle eeuwigheid en zij hebben dag noch nacht rust . Naar de poel van vuur en sulfer wordt ook verwezen de duivel, die de mensen verleide. Daar zijn ook het beest en de valse profeet. Ook zij worden dag en nacht gepijnigd.

Samenvattend kan het volgende gezegd worden:

De hel is dus de plaats waar mensen terechtkomen die niet hebben geloofd in de Heere Jezus als hun Zaligmaker. De plaats was oorspronkelijk voor de duivel en zijn engelen bereid. Hij zal daar zijn eeuwige bestemming hebben en zij die zijn onderdanen bleven, zullen met hem op dezelfde plaats zijn- eeuwig in zijn nabijheid.

Sprekers themadagen 2024

Thema: Blijf bij Jezus!

Over geestelijke groei in
de genade

ZATERDAG 5 OKTOBER 2024

Sprekers: ds. J. van Walsem (CGK
Leerdam) en ds. H.A. Neervoort
(PKN Nieuwe Tonge en Herkingen)
Locatie: Immanuëlkapel, Ridderkerk
– Oostendam

ZATERDAG 12 OKTOBER 2024

Sprekers: Ds. A.M. van Mourik
(PKN Emst) en ds. W.A. Capellen
(CGK Urk)
Locatie: Gebouw Maranatha,
Veenendaal

Boekbespreking

Zekerheid van het geloof, volgens de puriteinen.

Dr. Joel R. Beeke

‘Ik weet wel dat de Heere in mijn leven begonnen is, maar ik heb geen zekerheid!’ Deze klacht is regelmatig te horen. Iemand die dit zegt, bedoelt dat hij de zekerheid mist dat hij werkelijk een kind van God is. Dit boek gaat, als praktische handreiking, uitvoerig in op de kwestie van de zekerheid van het heil. De puriteinen waren van mening dat de zekerheid niet slechts iets dat hoogst zelden voorkomt. Integendeel, zij behoort tot de ‘normale’ stand van een gezond geestelijk leven. Veel puriteinen schreven daarom werken om twijfelende gelovigen op een pastorale manier te helpen om tot zekerheid te komen. Ze hadden daarbij de diepe pastorale bedoeling om hen tot Christus te leiden, in Wie de volle zekerheid te vinden is.

De auteur- dr. Joel R. Beeke - schreef een proefschrift over dit onderwerp. Vanaf die tijd is hij voortdurend met de kwestie van de zekerheid van het heil bezig geweest. Dit boek is de vrucht van een jarenlange bezinning. Prof. dr. A. Baars schreef in dit boek een woord van aanbeveling.

A. Kok

A. Kok

Een vaste burcht is onze God

Lutherlied

Vers 1

Een vaste burcht is onze God,
een toevlucht voor de Zijnen!
Al drukt het leed, al dreigt het lot,
Hij doet zijn hulp verschijnen!
De vijand rukt vast aan
met opgestoken vaan;
hij draagt zijn rusting nog
van gruwel en bedrog,
maar zal als kaf verdwijnen!

Vers 2

Geen aardse macht begeren wij,
die gaat welras verloren.
Ons staat de sterke Held ter zij,
dien God ons heeft verkoren.
Vraagt gij zijn naam? Zo weet,
dat Hij de Christus heet,
Gods eengeboren Zoon,
verwinnaar van de troon:
de zeeg' is ons beschoren!

Vers 3

En grimd' ook d'open hel ons aan
met al haar duizendtallen,
toch zal geen vrees ons nederslaan,
toch doen wij 't krijgslid schallen.
Hoe ook de satan woedt,
wij staan hem voet voor voet,
wij tarten zijn geweld;
zijn vonnis is geveld:
één woord reeds doet hem vallen!

Vers 4

Gods Woord houdt stand in eeuwigheid
en zal geen duimbreed wijken.
Beef, satan! Hij, die ons geleidt,
zal u de vaan doen strijken!
Delf vrouw en kind'ren 't graf,
neem goed en bloed ons af,
het brengt u geen gewin:
wij gaan ten hemel in
en erven koninkrijken!

